

La caricatura de hui

Tan sols dient que es la del Fundador, Director y ánima de éste periódico seria prou pera justificar l'honor de que figure en les seues pàgines seguint la serie que l'ha presidit y la llarga y brillant que ha de seguirlo.

Pero nostre Director, mereix algo mes, perque no es Director á soles; es nostre amich, pero no un amich mes, superficial y frívol, sinó *l'amich* en tota l'extensió de la paraula que vol dir el complement ó ampliació de la familia.

Pero es mes, Ricardo Carsí es valenciá castís, plé de foch y entusiasme, en eixe típich caracter meridional arrailat en son ser que'l fá inquiet y movediz com aquelles mariposes que revolotegen per els horts de tarongers de la Rivera ó per damunt de la deliciosa horta de Valencia. Asó fa que son tracte mos porte constantment l'efluvi de nostra Regió y vinga á ser també una prolongació de la mateixa hasta el bell mitg de Catalunya.

Els seus mérits com a Valenciá distinguit son molts y en atenció á la seua modestia no'ls consignem asi, pero, davant d'una de les mes importants de les seues obres, davant de *Joventut Valencianista* si que no podem deixar de reconeixer en son fundador al caracter y al patrici.

Perque, esta obra feya molta falta y sols un *caracter* podia mampéndrela y portarla en éxit á bon fí, en época en que la política regionalista está falta de verdaders adalits y de cors esforsats y resolta.

Per lo que á nosatros respecta podem dir que'l secundarém y en son exemple mos mirarém com en un

espill pera mereixer mes tart algún mérit que posar en l'haber de nostre Valencianisme.

¡Vixca nostre Director!

¡Vixca Valencia!

LA REDACCIÓ.

Cuadret Valensiá

La espolsá del cacau

Estem dins lo mes d'Octubre. Per les matinades cau una rosada que, espurna de perles lo gram del camp y les fulles dels arbres. Quant el sol va desfent sos raigs, la terra tota pareix riquisim mant guarnit de fina pedreria. ¡Quina frescor, se respira en torn! Bandades de estornells, comombres negrenques en llarch viage, puguen amunt en busca de la serra; els pinsanets, verderols, cadarneres y paixarells, pasen á ramats y espurnegen ses alegres cantories; y les terre-roles, ab son cant delicat, estoven ses ales y s'angrunsen, ditjoses de trovarse en un terreno tan suau.

Es l'hora d'escomensar el trevall. Per camins y sendes venen del poble les cuadrilles. Van de tot: homens, dones y gics, que de tots necessita l'espolsada del cacau, una de las faenes mes importants d'esta cullita, que dona un bon tros de pá á la gent llauradora de una gran rodada de la ribera del Júquer, per terres de la meua Valensiá.

Ben acomodats en carro, arrastrat per un majo lluent, ó per una mula polida, uns; rodejant á una bu-